

Divendres 2 durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 3,13-19): En aquell temps, Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús. En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis. Els dotze que va designar són aquests: Simó, a qui donà el nom de Pere; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, germà de Jaume, als quals donà el nom de Boanerges, que vol dir “fills del tro”; Andreu, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Tadeu, Simó el Zelós i Judes Iscariot, el qui el va traïr.

«Jesús pujà a la muntanya y va cridar els qui va voler»

Mn. Jordi POU i Sabater
(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui, l'Evangelí condensa la teologia de la vocació cristiana: el Senyor elegeix als qui vol per tal d'estar amb Ell i enviar-los a ser apòstols (cf. Mc 3,13-14). En primer lloc, els elegeix: abans de la creació del món, ens ha destinat a ser sants (cf. Ef 1,4). Ens estima en Crist, i en Ell ens modela tot donant-nos les qualitats per tal d'esdevenir fills seus. Solament amb vista a la vocació s'entenen les nostres qualitats; la vocació és el “paper” que ens és donat en la redempció. És en el descobriment de l'íntim “perquè” de la meva existència quan em sento plenament “jo”, quan visc la meva vocació.

I, per a quina cosa ens ha cridat? Per a romandre amb Ell. Aquesta crida implica correspondència: «Un dia —no vull generalitzar, obre el teu cor al Senyor i explica-li la teva història—, potser un amic, un cristià corrent igual que tu, et va descobrir un panorama profund i nou, que alhora era vell com l'Evangelí. Et va suggerir la possibilitat d'entestar-te de veres a seguir Crist, de fer-te apòstol d'apòstols. Potser llavors vas perdre la tranquil·litat i no la vas recobrar, convertida en pau, fins que lliurement, perquè et va donar la gana —que és la raó més sobrenatural—, vas respondre que sí a Déu. I vingué l'alegria, vigorosa, constant, que solament desapareix quan t'apartes d'Ell» (Sant Josepmaria).

És do, però també tasca: santedat mitjançant l'oració i els sagraments, i, a més, la lluita personal. «Tots els fidels cristians, de qualsevol estat i condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat, santedat que, àdhuc en la societat terrenal, contribueix a una forma de vida més humana» (Concili Vaticà II).

Així, podem sentir la missió apostòlica: portar el Crist als altres; tenir-lo i portar-lo. Avui podem considerar més acuradament la crida, i afinar en algun detall de la nostra resposta d'amor.